

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 106/2023-20

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho a zo sudcov Jany Laššákovej a Petra Molnára (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] zastúpeného JUDr. Zuzanou Stročkovou Cenigovou, advokátkou, Palárikova 1086, Čadca, proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2 Cdo 44/2020 z 28. júla 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 9. novembra 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 2 Cdo 44/2020 z 28. júla 2022 (ďalej len „napadnutý rozsudok“). Navrhuje napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie. Domáha sa tiež priznania primeraného finančného zadosťučinenia v sume 5000 eur a náhrady trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti, jej doplnenia a príloh vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou z 26. februára 2015 domáhal na Okresnom súde Čadca (ďalej len „okresný súd“) určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru. Okresný súd rozsudkom č. k. 9 Cpr 1/2015-674 z 20. februára 2018 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) rozhodol tak, že určil, že „*pracovný pomer uzatvorený medzi žalobcom a žalovaným pracovnou zmluvou uzatvorenou dňa 21. 8. 2013 trval do 30. 6. 2016*“ (I. výrok). Zároveň uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi (sťažovateľovi) z titulu náhrady mzdy sumu vo výške 12 375 eur spolu so špecifikovaným úrokom z omeškania (II. výrok). Vo zvyšku žalobu zamietol (III. výrok) a náhradu trov konania žiadnej zo strán sporu nepriznal (IV. výrok).

3. Sťažovateľ podal proti rozsudku okresného súdu odvolanie 6. júna 2018 a žalovaný 4. júna 2018. Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) nariadil pojednávanie na 30. máj 2019, na ktorom po prerokovaní veci vyhlásil rozsudok č. k. 9 CoPr 7/2018-849 z 30. mája 2019, ktorým rozhodol o zmene rozsudku okresného tak, že žalobu zamietol v celom rozsahu (I. výrok) a žalovanému proti sťažovateľovi priznal nárok na náhradu trov celého konania v plnom rozsahu (II. výrok). Predseda senátu 24. júna 2019 písomne požiadal predsedníčku krajského súdu o predĺženie lehoty na vyhotovenie a odoslanie písomného vyhotovenia rozhodnutia. Elektronický prvopis odvolacieho rozsudku bol autorizovaný 18. júla 2019 a právoplatnosť nadobudol 26. augusta 2019.

4. Sťažovateľ podal proti odvolaciemu rozsudku dovolanie, ktoré odôvodnil existenciou vady v zmysle § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) a nesprávnym právnym posúdením veci odvolacím súdom podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

5. Dovolací súd rozhodol napadnutým rozsudkom tak, že dovolanie zamietol (I. výrok) sčasti podľa § 448 CSP a sčasti podľa § 447 písm. f), keďže dovolacie dôvody neboli vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP. Žalovanému priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania (II. výrok). Napadnutý rozsudok nadobudol právoplatnosť 9. septembra 2022.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Sťažovateľ považuje napadnutý rozsudok dovolacieho súdu za nedostatočne odôvodnený, keďže sa nedostatočne vysporiadal s jeho dovolacími námietkami.

7. Sťažovateľ vo vzťahu k postupu odvolacieho súdu uvádza, že krajský súd po tom, čo rozhodol, že dokazovanie v zmysle § 384 ods. 1 CSP zopakuje sám, postupoval v rozpore s § 378 ods. 1 CSP v spojení s § 182 CSP. Keďže najskôr vyhlásil dokazovanie za skončené a až následne vyzval strany na záverečné reči, postupoval v rozpore s princípom ústnosti sporového konania a s § 195 a § 202 ods. 1 CSP, keď výsluch strán vykonal len formálne tým, že im umožnil povedať vetu o tom, že trvajú na doterajších vyjadreniach a podaniach, vychádzal zo skutkových zistení, ktoré nemajú oporu v ním vykonanom dokazovaní, keďže výsluch žiadneho svedka nevykonal sám, no z ich výpovedí vyvodil odlišné skutkové a napokon na ich základe aj právne závery ako prvoinštančný súd.

8. Sťažovateľ zastáva názor, že dovolací súd napadnutým rozsudkom porušil jeho označené práva, predovšetkým však právo na spravodlivý proces tým, že „konvalidoval nesprávny procesný postup krajského súdu“ ako súdu odvolacieho.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu.

10. Právo na súdnu ochranu sa v civilnom sporovom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za ktorých splnenia civilný súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred súdom vrátane dovolacích konaní, v ktorých sa (popri všeobecných procesných podmienkach) uplatňujú aj ďalšie, osobitné procesné podmienky dovolacieho konania.

11. Sťažovateľ namietané porušenie označených práv odôvodňuje predovšetkým nedostatočným odôvodnením a nepreskúmateľnosťou napadnutého rozsudku dovolacieho súdu.

12. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti preskúmal napadnutý rozsudok najvyššieho súdu, ktorým zamietol dovolanie sťažovateľa, pričom zistil, že sťažovateľ v dovolaní uplatnil oba dovolacie dôvody, teda podľa § 431 ods. 1 CSP, ktorý vymedzil vadou zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP, a tiež dovolací dôvod nesprávneho právneho poučenia veci (§ 432 ods. 1 CSP), pričom prípustnosť dovolania vyvodil z § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

13. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že dovolací súd dospel k záveru, že čo sa týka dôvodu podľa § 431 ods. 1 CSP, v zmysle uplatnenej vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie nedôvodné, preto ho v tejto časti zamietol.

14. V relevantnej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyšší súd okrem iného uvádza:

„V posudzovanom prípade obsah spisu ani rozhodnutie odvolacieho súdu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu má podľa názoru dovolacieho súdu všetky zákonom vyžadované náležitosti v zmysle ustanovenia § 393 CSP. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí popísal obsah podstatných skutkových tvrdení strán a dôkazov vykonaných v konaní, uviedol, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, zároveň citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery o zamietnutí žaloby o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru. Okolnosti, ktoré ho viedli k predmetnému právnomu záveru zdôvodnil konkrétne v bodoch 20. až 21. svojho odôvodnenia, v ktorých sa (podľa názoru dovolacieho súdu) dostatočne a preskúmateľne vysporiadal s právne relevantnou argumentáciou strán sporu. Odôvodnenie odvolacieho súdu sa vypořádava so všetkými podstatnými rozhodujúcimi skutočnosťami a myšlienkový postup odvolacieho súdu je v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky rozhodujúce skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal (§ 220 ods. 2 CSP). Dovolateľ neopodstatnene namietal, že mu odvolací súd nedostatočným, či nepresvedčivým odôvodnením rozhodnutia

znemožnil, aby uskutočňoval svoje procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. Dovolací súd neakceptoval opodstatnenosť dôvodov, ktoré žalobca uvádzal v dovolaní o zmätočnosti napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, trpiaceho nedostatkom riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia, pretože uvedené nezistil. Pre úplnosť dovolací súd tiež poznamenáva, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia z hľadiska namietanej zmätočnej vady v zmysle § 420 písm. f) CSP správnosť právnych záverov, ku ktorým odvolací súd dospel, nie je relevantná, lebo prípadné nesprávne právne posúdenie veci túto vadu zmätočnosti nezakladá (R 24/2017); tento právny záver považuje za ústavnoprávne akceptovateľný i ústavný súd (I. ÚS 61/2019).“

15. Vo vzťahu k námietkam sťažovateľa týkajúcim sa procesu dokazovania odvolacieho súdu najvyšší súd, odvolávajúc sa na vlastnú judikatúru, uviedol, že už podľa predchádzajúcej právnej úpravy dospel k záveru, že dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka konania [a v zmysle § 237 ods. 1 písm. f) OSP zakladajúcim prípustnosť dovolania] nebolo nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu. Zmeny v právnej úprave dovolania a odvolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu týchto judikátov a rozhodnutí nedotkli, preto ich treba podľa odvolacieho súdu považovať za naďalej aktuálne a nie je dôvod na iný postup pre prípad namietanej tzv. zmätočnej vady v zmysle § 420 písm. f) CSP.

16. V súvislosti s námietkou sťažovateľa týkajúcou sa nevykonania výsluchu svedkov odvolacím súdom dovolací súd akcentoval, že súdy nižšej inštancie neboli povinné vykonať všetky navrhnuté dôkazy, lebo rozhodovanie o tom, ktoré dôkazy budú vykonané, patrilo a patrí výlučne súdu, a nie stranám (§ 185 ods. 1 CSP). Ak okresný súd alebo krajský súd na to, aby ustálili skutkový stav, ktorý im umožňuje meritórne rozhodnúť, vykonajú iba časť navrhnutých dôkazov, konajú v rámci svojich kompetencií, pričom rozsah vykonaného dokazovania nie je závislý od vôle sporových strán. V opačnom prípade by okrem iného mohlo dochádzať k rozsiahlym priet'ahom v konaní, keďže by súd nemal oprávnenie odmietnuť ani vykonanie takých dôkazov, ktoré k ustáleniu skutkových okolností prejednávanej veci nevedú, dokonca ho maria. Najvyšší súd uviedol, že pokiaľ odvolaciemu súdu postačovali vykonané dôkazy na rozhodnutie vo veci a mal za to, že ďalšie návrhy, napr. výsluch svedka, nie sú spôsobilé nastrbiť jeho záver o zamietnutí žaloby, bolo to plne v súlade so zákonom i s logikou a kompetenciou súdov. Podstatou inštitútov bremena tvrdenia a dôkazného bremena procesnej strany je tvrdiť a preukázať svoj nárok, pričom ale to, či niektorý dôkaz je relevantný k posúdeniu podstaty veci, je plne v súlade s podstatou civilného procesu, vecou posúdenia konajúceho súdu, a nie strany konania. Nie každý dôkaz je spôsobilý zmeniť úvahy súdu smerom k posúdeniu sporu a do dôkaznej núdze sa môže procesná strana dostať, aj keď navrhne viacero dôkazov, ktoré ale nie sú relevantné pre rozhodnutie veci.

17. Dovolací súd poukázal na to, že konštantne zastáva názor, že súd neodníme účastníkovi konania možnosť pred ním konať tým, že (prípadne) nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov... V otázke spôsobu hodnotenia dôkazov súdmi nižšej inštancie odkazuje dovolací súd na znenie

§ 132 OSP, resp. § 191 ods. 1 CSP, v zmysle ktorých súd hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo. V prípade nesprávneho hodnotenia dôkazov nejde o zmatečnosťnú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP (podobne predchádzajúca právna úprava pozri R 42/1993).

18. Dovolací súd zároveň pripomenul, že dovolaním sa nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižšej inštancie ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Inými slovami, na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú povolané súdy prvej a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovolací súd, ktorého prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porovnaj I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmatečnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, avšak tieto vady v súdnej veci dovolací súd nezistil.

19. Sťažovateľ v súvislosti s pojednávaním na odvolacom súde, jeho vedením a dokazovaním tiež dovolaním namietal údajný nesprávny procesný postup odvolacieho súdu, ktorý neuskutočnil riadny výsluch strán sporu, neumožnil stranám ani ich právnym zástupcom vyjadriť sa (podľa dovolateľa postup v rozpore s § 385 ods. 2 CSP a čl. 12 CSP), nevysporiadal sa s navrhnutými dôkazmi a nezamietol ich. K uvedenému dovolací súd uvádza, že zo spisu namietané skutočnosti nevyplývajú.

20. Dovolací súd akcentoval, že pre naplnenie zmatečnostnej vady podľa § 420 písm. f) CSP je nevyhnutné kumulatívne splnenie troch znakov, ktorými sú: 1) nesprávny procesný postup súdu, 2) tento nesprávny procesný postup znemožnil strane realizovať jej patriace procesné práva a zároveň 3) intenzita tohto zásahu dosahovala takú mieru, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

21. Najvyšší súd v ďalšej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku uviedol, že „zo zápisnice o pojednávaní pred odvolacím súdom zo dňa 30. mája 2019 (pozri č. l. 844 a nasl. spisu) vyplýva procesný postup odvolacieho súdu v danom spore, keď je zrejmé, že vo veci sa najprv vyjadril právny zástupca žalobcu, následne žalobca a potom právny zástupca žalovaného a štatutárny zástupca žalovaného, následne krajský súd uznesením vyhlásil dokazovanie za skončené, umožnil stranám, resp. ich právnym zástupcom predniesť záverečné reči a vyhlásil rozsudok (bližšie pozri č. l. 844 rub listu a nasl. spisu). Uvedený procesný postup odvolacieho súdu aj s ohľadom na odôvodnenie v bode 13. tohto rozhodnutia nevykazuje rozpor so zákonom. Pričom zo znenia zápisnice nevyplýva, že dovolateľ, prípadne právny zástupca namietali výsluch strán sporu, príp. nemožnosť ich vyjadrenia, či iný nesprávny procesný postup odvolacieho súdu. Je potrebné

tiež poznamenať, že návrhy na doplnenie zápisnice, ani námietky proti jej zneniu žalobca, ani jeho splnomocnený zástupca nevzniesli, pričom uvedené platí aj vo vzťahu k námietkam ohľadom vedenia pojednávania. Napokon dovolací súd preskúmaním spisu zistil, že na pojednávaní pred okresným súdom dňa 20. februára 2018 bol uznesením okresného súdu zamietnutý návrh na vykonanie dokazovania dopytom na Sociálnu poisťovňu a Všeobecnú zdravotnú poisťovňu vo vzťahu k [REDAKOVANÉ] s odôvodnením a poučením o opravnom prostriedku (č. l. 653 spisu), voči čomu žalobca nenamietal.“.

22. Dovolací súd zdôraznil, že nie každé procesné pochybenie má vždy za následok porušenie práva na spravodlivý proces s nevyhnutnosťou zrušenia celého rozhodnutia. Je súčasťou doktríny i súdnej praxe, že nestačí spravidla jedna izolovaná vada na uplatnenie dovolania. Nevyhnutnou podmienkou, aby rozhodnutie odvolacieho súdu pri dovolacom prieskume obstálo, je, aby ako celok vykazovalo znaky spravodlivosti (7 Cdo 27/2019). V danom prípade najmä z hľadiska princípu kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní ako súčasti práva na spravodlivý proces bola podľa názoru najvyššieho súdu sťažovateľovi v odvolacom konaní vytvorená dostatočná príležitosť reagovať na proces dokazovania, čo mohol učiniť prostredníctvom kvalifikovaného zástupcu v záverečnej reči; teda sťažovateľ efektívne mohol využiť možnosť vyjadriť sa k prípadne navrhnutým dôkazom a mal reálnu možnosť ovplyvniť konečné rozhodnutie odvolacieho súdu. Podľa dovolacieho súdu „*nie je zrejmé, či a ako dovolateľom namietaná nesprávnosť pri vedení pojednávania a v procese dokazovania odvolacím súdom viedla k ujme na právach dovolateľa, ten totiž pri konštatovaní nesprávnosti procesného postupu odvolacieho súdu a s tým spojené konkrétne porušené práva v dovolaní neoznačil a v tejto súvislosti nedeklaroval vznik žiadnej konkrétnej ujmy, ani nenačrtol príčinnú súvislosť medzi namietaným porušením a ujmou ako jej následkom*“. Nepostačujúcim je podľa najvyššieho súdu všeobecné konštatovanie v dovolaní, že toto procesné pochybenie zakladá dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP. Preukázanie (existencia) konkrétnej ujmy na právach dovolateľa bráni podľa názoru najvyššieho súdu úspešnému uplatneniu dovolacieho dôvodu v zmysle § 420 písm. f) CSP, tiež posúdeniu intenzity zásahu do práva na spravodlivý proces dovolacím súdom.

23. Dovolací súd napokon uzavrel, že dosiaľ vykonané dokazovanie dostatočne odôvodňuje závery prijaté odvolacím súdom. V súdnej veci nezistil vady v procese dokazovania a jeho hodnotenia ani iný nesprávny procesný postup odvolacieho súdu, ktoré by zakladali porušenie práva dovolateľa na spravodlivý proces.

24. Napriek tomu, že sťažovateľ sa domáha zrušenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu ako celku, vo vzťahu k odôvodneniu neprípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP ústavnú sťažnosť nijakým spôsobom neodôvodnil, preto ústavný súd nemohol podrobiť ústavnému prieskumu tú časť napadnutého rozsudku dovolacieho súdu, ktorá sa vzťahuje na dovolací dôvod nesprávneho právneho posúdenia.

25. Z odôvodnenia posudzovanej časti napadnutého rozsudku možno vyvodiť, že najvyšší súd zamietnutie dovolania sťažovateľa primeraným spôsobom odôvodnil, pričom tento jeho záver

nemožno považovať za arbitrárny. Ústavný súd pri preskúvaní napadnutého rozsudku nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup dovolacieho súdu, t. j. postup, ktorý by nemal oporu v zákone. Z odôvodnenia relevantnej časti napadnutého rozhodnutia vyplýva, že najvyšší súd sa ústavne akceptovateľným spôsobom zaoberal a aj vysporiadal s dovolaním sťažovateľa, pričom závery, ku ktorým dospel, podrobne, jasne a zrozumiteľne vysvetlil.

26. Ústavný súd považuje za potrebné poznamenať, že dovolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky dovolacie námietky, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o dovolaní podstatný význam. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasni skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (podobne II. ÚS 114/2021 a tam citovaná judikatúra).

27. Právne závery, ktoré viedli najvyšší súd v konečnom dôsledku k zamietnutiu dovolania, majú podľa názoru ústavného súdu oporu v aplikovaných ustanoveniach Civilného sporového poriadku. Uplatnený spôsob interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení právnych predpisov považuje ústavný súd za ústavne konformný, nepopierajúci ich účel a význam, preto podľa názoru ústavného súdu nemohol neprípustným spôsobom zasiahnuť do označených práv sťažovateľa.

28. Z uvedeného vyplýva, že medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu (v posudzovanej časti) a označeným základným právom sťažovateľa podľa ústavy a právom podľa dohovoru, ktorých porušenie namieta, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení.

29. Napadnutý rozsudok najvyššieho súdu je podľa názoru ústavného súdu z ústavného hľadiska akceptovateľný a udržateľný, a preto ústavnú sťažnosť pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

30. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. marca 2023

Luboš Szigeti
predseda senátu